

" মৰমৰ সন্তানসকল – ৰাতিপুৱা সময়ত মন - বুদ্ধিৰ দ্বাৰা পিতাক স্মৰণ কৰা , লগতে ভাৰতক দৈৱী ৰাজস্থান কৰি তোলাৰ সেৱা কৰা "

প্ৰশ্ন: সূৰ্যবংশী ৰাজধানীৰ পুৰস্কাৰ কিহৰ আধাৰত পোৱা যায়?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- সূৰ্যবংশী ৰাজধানীৰ পুৰস্কাৰ ল'বলৈ হ'লে পিতাৰ পুৰা সহায়কাৰী হোৱা, শ্ৰীমতত চলি থাকা। আশীৰ্বাদ বিচাৰিব নালাগে কিন্তু যোগবলৰ দ্বাৰা আত্মাক পাৱন কৰি তোলাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। দেহৰ লগতে সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি অতি মৰমৰ পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকে সূৰ্যবংশী ৰাজধানীৰ পুৰস্কাৰ পাই যাব। তাত শান্তি, পৱিত্ৰতা, সমৃদ্ধি সকলো থাকিব।

গীত: অৱ শেষত সেই দিন টি আজি আহিল ... (আখিৰ ৱহ দিন আয়া আজ ...)

ওঁম শান্তি । ওঁম শান্তিৰ অৰ্থতো তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত থাকেই। পিতাই যি বুজায় সেয়া এই দুনিয়াত তোমালোকৰ বাহিৰে অন্য কোনোৱে বুজি নাপায়। তেওঁলোকে এনেকৈ বুজিব যেনেকৈ মেডিকেল কলেজত নতুন এজন গৈ বহিলে একো বুজি নাপাব। এনেকুৱা কোনো সংসংগ নাই, য'ত মনুষ্য যায় আৰু একো বুজি নাপায়। তাততো হৈছেই শাস্ত্ৰ আদি শুনোৱা কথা। এয়া হৈছে ডাঙৰতকৈও ডাঙৰ কলেজ। নতুন কথা নহয়। পুনৰ সেই দিনটি আজি আহিল, যেতিয়া পিতাই বহি সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকায়। এই সময়ত ভাৰতত কোনো ৰাজ্য নাই। তোমালোকে এই ৰাজযোগৰ দ্বাৰা ৰজাৰো ৰজা হোৱা অৰ্থাৎ তোমালোকে জানা যে যিসকল বিকাৰী ৰজা আছে তেওঁলোকৰো আমি ৰজা হৈ আছো। তোমালোকে বুদ্ধি পাইছা। যি কৰ্ম কৰা সেয়া বুদ্ধিত নাথাকে জানো। তোমালোক হৈছে যোদ্ধা, তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকল এতিয়া পিতাৰ সৈতে যোগ ৰখা বাবে ভাৰতক পৱিত্ৰ কৰি তোলা আৰু চক্ৰৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান ধাৰণ কৰি চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ আছো। এইটো বুদ্ধিত ৰখা উচিত। আমি যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছো। বিজয়তো আমাৰ হ'বই। এইটো নিশ্চিত। যথায়থ আমি এতিয়া এই ভাৰতক পুনৰপি দৈৱী দ্বৈত মুকুটধাৰী ৰাজস্থান কৰি গঢ়ি আছো। বাবাই চিত্ৰৰ ক্ষেত্ৰত বহুত ভালদৰে বুজাই থাকে। আমি ৪৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ কৰি এতিয়া উভতি যাওঁ। পুনৰ আহি ৰাজ্য কৰিম। এই সকলো ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীয়ে কি কৰি আছে, ব্ৰহ্মাকুমাৰীৰ এই সংস্থানো কি? এনেকৈ সোধে নহয়নে। বি. কে. সকলে তৎক্ষণাৎ কৈ দিয়ে যে আমি শ্ৰীমত অনুসৰি এই ভাৰতক পুনৰ দৈৱী ৰাজস্থান কৰি গঢ়ি আছো। মনুষ্যই 'শ্ৰী'ৰ অৰ্থও নাজানে। তোমালোকে জানা শ্ৰী শ্ৰী হৈছে শিৱবাবা, তেওঁৰে মালা বনোৱা হয়। এই গোটেই ৰচনাখন কাৰ? ৰচয়িতাতো পিতা হয় নহয় জানো। সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী যি আছে, এই সকলো মালা হৈছে ৰুদ্ৰ শিৱবাবাৰ। সকলোৱে নিজৰ ৰচোতাক জানে কিন্তু তেওঁৰ বৃত্তিক নাজানে। তেওঁ কেতিয়া আৰু কেনেকৈ আহি পুৰণি দুনিয়াক নতুনকৈ গঢ়ি তোলে – এয়া কাৰো বুদ্ধিত নাই। তেওঁলোকেতো ভাবে – কলিযুগ এতিয়া আৰু বহুত বহুত ধৰি চলিব।

এতিয়া তোমালোকে জানা আমি দৈৱী ৰাজস্থান স্থাপনা কৰাৰ বাবে নিমিত্ত হৈছো। যথায়থ দৈৱী ৰাজস্থান হ'ব পুনৰ ক্ষত্ৰিয় ৰাজস্থান হ'ব। প্ৰথমতে সূৰ্যবংশী কূলৰ পাছত ক্ষত্ৰিয় কূলৰ ৰাজ্য হ'ব। তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী ৰজা-ৰাণী হ'ব লাগিব গতিকে বুদ্ধিত চক্ৰ ঘূৰাই থাকিব লাগে নহয় জানো। তোমালোকে যিকোনো লোককে এই চিত্ৰৰ ওপৰত বহুত ভালদৰে বুজাব পাৰা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সূৰ্যবংশী কূলৰ আৰু ৰাম-সীতা হ'ল ক্ষত্ৰিয় কূলৰ। পুনৰ বৈশ্য, শূদ্ৰ বংশী পতিত কূল হৈ যায়। পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হৈ যায়। এটা মুকুটধাৰী ৰজাৰো চিত্ৰ বনাব লাগে। এই প্ৰদৰ্শনী বহুত বিচিত্ৰ হৈ যাব। তোমালোকে জানা নাটক অনুসৰি সেৱাৰ্থ এই প্ৰদৰ্শনী বহুত দৰকাৰ তেতিয়াহে সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত বহিব। নতুন দুনিয়া কেনেকৈ স্থাপনা হৈ আছে – সেয়া চিত্ৰৰ দ্বাৰা বুজোৱা হয়। সন্তানসকলৰ বুদ্ধি অপাৰ আনন্দৰে উপচি পৰিব লাগে। এয়াতো বুজোৱা হৈছে সত্যযুগত আত্মাৰ জ্ঞান থাকিব সেয়েহে যেতিয়া বৃদ্ধ হয় স্বাভাৱিকভাৱে খেয়াল আহে যে এই পুৰণা শৰীৰ এৰি পুনৰ নতুন শৰীৰ ল'ব লাগে। এই খেয়াল অন্তিম সময়ত আহে। বাকী গোটেই সময় সুখ-আনন্দত থাকে। প্ৰথমতে এই জ্ঞান নাথাকে। সন্তানসকলক বুজোৱা হয় এই পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ নাম, ৰূপ, দেশ, কালৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে, যেতিয়ালৈকে পিতা আহি নিজৰ পৰিচয় নিদিয়ে আৰু পৰিচয়ো বহুত গম্ভীৰ। তেওঁৰ ৰূপ প্ৰথমতে লিংগ বুলিয়ে ক'ব লগা হয়। ৰুদ্ৰ যন্ত্ৰ ৰচনা কৰিলে মাটিৰে লিংগ সাজে, যাৰ পূজা হৈ আহিছে। পিতাই প্ৰথমতে এইটো কোৱা নাই যে বিন্দু ৰূপ হয়। বিন্দু ৰূপ বুলি ক'লে তোমালোকে বুজিব নোৱাৰিবা। যি কথা যেতিয়া বুজাব লাগে তেতিয়াহে বুজায়। এনেকৈ কোৱা নহ'ব যে প্ৰথমতে কিয় শুনোৱা নাছিল যিটো আজিহে বুজাইছে। নহয়, নাটকতে এনেকৈয়ে নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এই প্ৰদৰ্শনীৰ দ্বাৰা বহুত সেৱাৰ বৃদ্ধি হয়। নতুন কিবা উদ্ভাৱন হ'লে পুনৰ বৃদ্ধি হৈ যায়। যেনেকৈ বাবাই মটৰ

গাড়ীৰ উদাহৰণ দিয়ে। প্ৰথমতে আৱিষ্কাৰ কৰোঁতে মেহনত লাগে পাছত চোৱা ডাঙৰ ডাঙৰ কাৰখানাত এক মিনিটে মটৰ গাড়ী তৈয়াৰ হৈ যায়। বিজ্ঞানৰ কিমান বিস্তাৰ হৈছে।

তোমালোকে জানা ভাৰত কিমান ডাঙৰ। কিমান ডাঙৰ দুনিয়া। আকৌ কিমান সৰু হৈ যাব। এয়া বুদ্ধিত ভালদৰে বহুৱাব লাগে। যিসকল সেৱাধাৰী সন্তান আছে, তেওঁলোকৰ বুদ্ধিতহে থাকিব। বাকীসকলৰতো খোৱা-বোৱা, পৰচিন্তন-পৰনিন্দা আদিতৈ সময় নষ্ট হয়। এইটো তোমালোকে জানা ভাৰতত পুনৰ দৈৱী ৰাজস্থান স্থাপন হৈ আছে। প্ৰকৃততে ৰাজ্য (kingdom) শব্দটিও ভুল। ভাৰত দৈৱী ৰাজস্থান হৈ আছে। এই সময়ত আসুৰী ৰাজস্থান, ৰাৱণৰ ৰাজ্য। সকলোৰে ভিতৰত 5 বিকাৰ প্ৰৱেশ হৈ আছে। কিমান কোটি আত্মা আছে, সকলোৰে ভাৱৰীয়া। নিজৰ-নিজৰ সময়ত আহি আকৌ গুচি যায়। পুনৰ প্ৰত্যেকে নিজৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) পুনৰাবৃত্তি কৰিব লাগে। চেকেণ্ডৰ পিছত চেকেণ্ড নাটক হ'বহু পুনৰাবৃত্তি হয়। কল্পৰ আগতে যি ভূমিকা পালন কৰিছিল সেয়াই এতিয়াও পালন কৰিব, এই সকলো বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। ধান্দা আদিত ব্যস্ত হৈ থাকিলে আকৌ কঠিন হৈ যায় কিন্তু পিতাই কয় – পুৱাৰ সময়খিনিৰ গায়ন আছে। এনেকৈ গায় – হে মন ৰাতিপুৱা সময়ত ৰামৰ নাম স্মৰণ কৰা (ৰাম সিমৰ প্ৰভাত মোৰে মন...)। পিতাই কয় - এতিয়া আৰু একো স্মৰণ নকৰিবা, ৰাতিপুৱাৰ সময়ত মোক স্মৰণ কৰা। পিতাই এতিয়া সন্মুখত কয়, ভক্তি মাৰ্গত কেৱল গায়ন কৰে। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে গায়ন কৰা নহয়। পিতাই বুজায় – হে আত্মা, নিজৰ মন-বুদ্ধিৰে ৰাতিপুৱাৰ সময়ত মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। ভক্ত লোকসকলে সাধাৰণতে ৰাতি জাগি থাকে, কিবা নহয় কিবা স্মৰণ কৰে। ইয়াৰে ৰীতি-প্ৰথা পুনৰ ভক্তি মাৰ্গত চলি আহিছে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজাবলৈ ভিন্ন ভিন্ন যুক্তি পাই থাকা। ভাৰত ইমান সময় আগতে দৈৱী ৰাজস্থান আছিল পাছত ঋত্ৰিয় ৰাজস্থান হ'ল আকৌ তাৰ পিছত বৈশ্য ৰাজস্থান হ'ল। দিনে-প্ৰতিদিনে তমোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকে, অধঃপতিত নিশ্চয় হ'ব লাগিব। এই চক্ৰ হৈছে মুখ্য, চক্ৰক জানিলে তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'বগৈ। এতিয়া তোমালোক কলিযুগত বহি আছে। সন্মুখত সত্যযুগ। এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, ইয়াৰ তোমালোকৰ জ্ঞান আছে। তোমালোকে জানা কালিলৈ আমি সত্যযুগী ৰাজধানীত থাকিম। কিমান সহজ হয়। ওপৰত ত্ৰিমূৰ্তি শিৱও আছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণো ইয়াত আহি যায়। এই চিত্ৰ সন্মুখত ৰখা হৈছে গতিকে যিকোনো লোককে ভালদৰে বুজাব পাৰা। ভাৰত দৈৱী ৰাজস্থান আছিল, এতিয়া নাই। এতিয়া একক মুকুতধাৰীও নাই। চিত্ৰৰ ওপৰতে তোমালোক সন্তানসকলে বুজাব লাগে। এই চিত্ৰবোৰ অতি মূল্যবান। কিমান অনুপম এই চিত্ৰবিলাক গতিকে অনুপম ভাবে বুজাব লাগে। এয়া 30"x40" জোখৰ কল্পবৃক্ষ আৰু ত্ৰিমূৰ্তি চিত্ৰ সকলোৰে নিজৰ নিজৰ ঘৰত ৰাখিব লাগে। কোনোবা মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি আহিলে এই চিত্ৰৰ ওপৰতে বুজাব লাগে। এয়া হৈছে বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল। প্ৰত্যেক সন্তানৰ ওচৰত এই চিত্ৰ নিশ্চয় থকা উচিত। লগতে ভাল ভাল গীতো থাকিব লাগে। অৱশেষত আজি সেই দিনটি আহিল – যথায়থ বাবাৰ আগমন হৈছে। আমাক ৰাজযোগ শিকায়। চিত্ৰতো কোনোবাই বিচাৰিলে পাই যাব। গৰীবসকলে বিনামূল্যে পাব পাৰে। কিন্তু বুজাবলৈ শক্তি থাকিব লাগিব। এয়া হৈছে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ খাজনা। তোমালোক হৈছা দানী, তোমালোকৰ নিচিনাকৈ অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান অন্য কোনেও কৰিব নোৱাৰে। এনেকুৱা দান অন্য একোৱে হ'ব নোৱাৰে। সেয়েহে দান কৰিব লাগে, যিয়ে আহে তেওঁক বুজাব লাগে। পাছত ইজনে-সিজনক দেখি বহুত আহিব। এই চিত্ৰবোৰ বহুত মূল্যবান বস্তু, অমূল্য হয়। যেনেকৈ তোমালোককো অমূল্য বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে কড়িৰ পৰা হীৰা তুল্য হোৱা। এই চিত্ৰ বিলাতলৈ লৈ গৈ কোনোবাই বুজালে চমৎকাৰ হৈ যাব। ইমান সময়ে এই সন্মুখাসীসকলে কৈ আহিছে যে আমি ভাৰতৰ যোগ শিকাওঁ। প্ৰত্যেকে নিজৰ ধৰ্মৰ মহিমা কৰে। বৌদ্ধ ধৰ্মৰ লোকসকলে কিমানক বৌদ্ধী বনাই দিয়ে, কিন্তু তাৰ দ্বাৰা একো লাভ নহয়। তোমালোকেতো ইয়াতে মনুষ্যক বান্দৰৰ পৰা মন্দিৰৰ লায়ক কৰি তোলা। ভাৰততে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিল। ভাৰত সুন্দৰ আছিল, এতিয়া ভাৰত ক'লা (কুংসিত) হৈ গৈছে। কিমান মনুষ্য আছে! সত্যযুগত বহুত কম হ'ব নহয় জানো। সংগমতে পিতা আহি স্থাপনা কৰে। ৰাজযোগ শিকায়। সেই সন্তানসকলকে শিকায় যিসকলে কল্পৰ আগতেও শিকিছিল। স্থাপনাতো হ'বই। সন্তানসকলে ৰাৱণৰ লগত পৰাজিত হয় পুনৰ ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী হয়। কিমান সহজ। গতিকে সন্তানসকলে ডাঙৰ চিত্ৰ বনাই তাৰ ওপৰত সেৱা কৰা উচিত। ডাঙৰ ডাঙৰ আখৰ হোৱা উচিত। লিখিব লাগে – ইয়াৰ পৰা ভক্তি মাৰ্গ আৰম্ভ হয়। নিশ্চয় যেতিয়া দুৰ্গতি পুৰা হ'ব তেতিয়াহে পিতা সংগতি কৰিবলৈ আহিব নহয় জানো।

বাবাই বুজাইছে – এনেকৈ কেতিয়াও কাকো নক'বা যে ভক্তি নকৰিবা। নহয়, পিতাৰ পৰিচয় দি বুজাব লাগে তেতিয়া তীৰ লাগিব। তোমালোকে জানা মহাভাৰতৰ যুদ্ধ বুলি কিয় কোৱা হয়? কিয়নো এয়া বহুত ডাঙৰ যন্ত্ৰ, এই যন্ত্ৰৰ দ্বাৰাই এই বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্জ্বলিত হৈছে। এই পুৰণি দুনিয়া এতিয়া শেষ হ'ব। এই কথাবোৰ তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। মানুহে শান্তিৰ পুৰস্কাৰ পায়। কিন্তু শান্তিতো নহয়। প্ৰকৃততে শান্তি স্থাপন কৰোঁতাতো এজনেই পিতা হয়। তেওঁৰ সৈতে তোমালোক সহায়কাৰী হোৱা। পুৰস্কাৰো তোমালোকে পাবা। পিতাই জানো পুৰস্কাৰ পায়। পিতা হৈছে দিওঁতা। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থৰ

চন্দ্ৰ অনুসৰি পুৰস্কাৰ পোৱা। অসংখ্য সন্তান হ'ব। তোমালোকে এতিয়া পৱিত্ৰতা, শান্তি, সমৃদ্ধিৰ স্থাপনা কৰি আছে। কিমান শ্ৰেষ্ঠ পুৰস্কাৰ! তোমালোকে জানা যে যিয়ে যিমান মেহনত কৰিব তেওঁলোকে সূৰ্যবংশী ৰাজধানীৰ পুৰস্কাৰ পাব। পিতা হৈছে শ্ৰীমত দিওঁতা। এনেকুৱা নহয়, বাবা আশীৰ্বাদ কৰা। বিদ্যাৰ্থীসকলক ৰায় দিয়া হয় যে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। যোগবলৰ দ্বাৰাহে তোমালোকৰ আত্মা পৱিত্ৰ হ'ব। তোমালোক সকলো হৈছা সীতা, জুইৰ মাজেৰে পাৰ হোৱা। হয়তো যোগবলৰ দ্বাৰা পাৰ হ'ব লাগে নহ'লে জুইত জ্বলিব লাগিব। দেহৰ লগতে সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি এজন অতি মৰমৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। কিন্তু এই স্মৃতিত নিৰন্তৰ থকা এই ক্ষেত্ৰত বহুত কঠিনতা আছে। সময় লাগে। গোৱাও হয় যোগ অগ্নি। ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ আৰু জ্ঞান প্ৰসিদ্ধ কিয়নো গীতা হৈছে সৰ্ব শাস্ত্ৰ শিৰোমণি। তাত 'ৰাজযোগ' শব্দ লিখা আছে, কিন্তু 'ৰাজ' শব্দ আতৰাই কেৱল 'যোগ' শব্দটি ধৰি ল'লে। পিতাৰ বাহিৰে কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে এই ৰাজযোগৰ দ্বাৰা মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি গঢ়ি তুলিম। এতিয়া তোমালোক শিৱবাবাৰ সন্মুখত বহি আছে। এইটো জানা যে আমি সকলো আত্মাই তাত পৰমধামত নিবাস কৰোঁতা হওঁ আকৌ শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰো। পুনৰ্জন্ম শিৱবাবাইতো নলয়। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰেও পুনৰ্জন্ম ল'ব নালাগে। পিতাই কয় – মই আহোৱে পতিতৰ পৰা পাৱন কৰিবলৈ সেইবাবে সকলোৱে স্মৰণ কৰে – পতিত-পাৱন আহা, এয়া যথার্থ শব্দ। পিতাই কয় – মই তোমালোকক পাৱন তথা দেৱী-দেৱতা হিচাপে গঢ়ি আছে গঢ়িকে ইমান নিচাও থকা উচিত। বাবাই এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) শৰীৰত আহি আমাক শিক্ষা দি আছে। এই ফলৰ বাগিচাৰ মালী হৈছে বাবা, আমি বাবাৰ হাতত ধৰিছো। ইয়াত সকলো বুদ্ধিৰ কথা। বাবাই আমাক সিপাৰলৈ, বিহৰ সাগৰৰ পৰা ক্ষীৰসাগৰলৈ লৈ যায়। তাত বিহ নাথাকে, সেইবাবে তাক নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া বুলি কোৱা হয়। নিৰ্বিকাৰী ভাৰত আছিল, এতিয়া সেয়া বিকাৰী হৈ গৈছে। এই চক্ৰ ভাৰতৰ কাৰণেই। ভাৰতবাসীয়েহে চক্ৰ লগায়। অন্য ধৰ্মৰ সকলে পুৰা চক্ৰ নলগায়। তেওঁলোকতো পিছত আহে। এয়া অতি বিস্ময়কৰ চক্ৰ। বুদ্ধিত নিচা থকা উচিত। এই চিত্ৰবোৰৰ ওপৰত বহুত মনোযোগ দিয়া উচিত। সেৱা কৰি দেখুওৱা। বিলাতলৈও চিত্ৰ লৈ গ'লে নাম প্ৰখ্যাত হৈ যাব। তীব্ৰ গতিত সেৱা হৈ যাব। অম্বা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- ****

(1) অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ যি খাজনা পাইছা সেয়া দান কৰিব লাগে। নিজৰ সময় খোৱা-লোৱা, পৰচিত্তন-পৰনিন্দাত ব্যৰ্থ খৰচ কৰিব নালাগে।

(2) কড়ি তুল্য মনুষ্যক হীৰাতুল্য কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। পিতাৰ পৰা আশীৰ্বাদ বা কৃপা বিচাৰিব নালাগে। তেওঁৰ ৰায় অনুসৰি চলি থাকিব লাগে।

বৰদান: পিতাক সন্মুখত ৰাখি ঈৰ্ষা ৰূপী পাপৰ পৰা ৰক্ষা পৰোঁতা বিশেষ আত্মা হোৱা ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকল সমতুল্য হোৱা বাবে ঈৰ্ষাৰ উৎপন্ন হয়, ঈৰ্ষাৰ কাৰণে সংস্কাৰৰ সংঘৰ্ষ হয়। কিন্তু এই ক্ষেত্ৰত বিশেষকৈ ভাবা যদি সমতুল্য কাৰোবাক কিবা বিশেষ কাৰ্যৰ কাৰণে নিমিত্ত কৰিছে তেন্তে তেওঁক নিমিত্ত বনাওঁতা কোন! পিতাক সন্মুখলৈ আনা তেতিয়া ঈৰ্ষাৰূপী মায়া পলাই যাব। যদি কাৰোবাৰ কথা তোমাৰ ভাল নালাগে তেতিয়া শুভ ভাৱনাৰে জ্যেষ্ঠজনক কৈ দিয়া, ঈৰ্ষাৰ বশীভূত হৈ নহয়। নিজৰ মাজত প্ৰতিযোগিতা কৰা, প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা নহয় তেতিয়া বিশেষ আত্মা হৈ যাব।

শ্লোগান: * শ্লো গা ন :- তোমালোক পিতাক নিজৰ সংগী কৰি লওঁতা আৰু মায়াৰ খেলক সাক্ষী হৈ চাওঁতা হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!